

Hồi Thứ Hai Mươi Bốn

NGUY CƠ GIẢNG BỮA CHẶNG SAO LƯỜNG

Tấn Như Trần chẳng chút tức giận thản nhiên cười nói:

– Lão phu đối với người thân thì hết sức nhân từ, còn đối với kẻ thù địch thì vô cùng hiểm ác. Vậy chứ tiểu hữu giết người như rạ, thủ đoạn tàn ác, cũng đâu khác gì lão phu!

Hạng Chân lạnh lùng:

– Vậy thì hai ta phải một sống một chết mới xong rồi!

Tấn Như Trần thản nhiên vuốt râu:

– Tiểu hữu không muốn biết tin về tiểu thư của chương môn Vô Song Phái ư?

– Xin hãy nói đi!

Tấn Như Trần khẽ ho một tiếng chậm rãi nói:

– Thiết nương nương với lão tam tình đầu ý hợp, thật khó thể rời xa, hai người đã cử hành hôn lễ trước khi Vô Song Phái mở cuộc tấn công!

Hạng Chân cười hàm súc:

– Có ai chứng không?

– Đương nhiên là có!

Hạng Chân bĩu môi:

– Ai làm chứng? Song thân Thiết nương nương đã chấp thuận chưa? Tấn quân sư đây chỉ là ý nghĩ và hành động đơn phương của quý vị thôi! Các vị nên hiểu là tại hạ chẳng dễ đối gạt như một thiếu nữ yếu đuối của Vô Song Phái đâu!

Tấn Như Trần thoáng biến sắc mặt, song cố nhẫn nhịn, nhạt giọng nói:

– Tùy tiểu hữu muốn nghĩ sao cũng được, nhưng tiểu hữu nên hiểu một điều. Nếu như bản thân Thiết cô nương mà không bằng lòng thì không ai có thể ép buộc được nàng ta cử hành hôn lễ. Hơn nữa, thẳng thắn mà nói, mặc dù hai người mới bắt đầu có danh nghĩa phu thê vào hôm nay, nhưng trên thực tế thì bọn họ đã là phu thê từ lâu rồi!

Hạng Chân thềm thở dài, điều ấy quả đúng như nhận định của chàng, song vẫn lạnh lùng nói:

– Cuộc hôn nhân này chẳng qua chỉ là chủ trương đơn phương của Hắc Thủ Đảng, còn Khang Ngọc Đức thì lấy oán báo ơn. Chẳng những không cảm kích ơn cứu mạng điều thương của Vô Song Phái, trái lại còn dụ dỗ nhọc nữ và đánh cắp

báu vật của người ta, bất luận về mặt nào cũng đều trái với đạo nghĩa giang hồ. Tấn quân sư, cuộc hôn nhân cho dù đúng là bản thân Thiết cô nương đồng ý thì cũng không thể thừa nhận được!

Tấn Như Trần cười khẩy:

– Tiểu hữu, đó chỉ là nhận xét riêng của các người, giờ cuộc chiến đã diễn ra, các người dù muốn giải quyết ôn hòa cũng chẳng thể được, lão phu chỉ muốn cho tiểu hữu biết rõ sự thật về vấn đề này chứ không phải muốn giảng hòa. Hơn nữa, máu của lão lục, lão thất, lão bát, lão cửu hầy chưa khô, hoàn toàn do đôi tay tiểu hữu gây nên, món nợ ấy tiểu hữu phải đền trả bằng một cái giá hơn cả sự chết!

Hạng Chân vòng tay xá xá:

– Hạng mỗ đã dự liệu như vậy trước rồi. Tấn quân sư, kết quả như thế nào thì chúng ta đã sắp được chứng kiến, tất nhiên sẽ là thấy một máu sông, nhưng có điều chưa biết đó là của các vị hay là của kẻ bất tài này?

Tấn Như Trần trầm mặt, lặng nhìn Hạng Chân một hồi lạnh lùng nói:

– Tiểu hữu, chúng ta sẽ gặp nhau trong lát nữa đây thôi!

Hạng Chân cười ngạo nghễ:

– Khi ấy sẽ là lúc một phân thắng bại tồn vong chứ gì?

Tấn Như Trần lại đưa mắt nhìn Hạng Chân, bỗng quay phắt đi, loáng cái đã mất dạng, song Hạng Chân đã trông thấy cách chỗ lão ta vừa đứng chừng hai bước có một đường kẽ đang từ từ khép lại, rõ ràng như Tấn Như Trần đã phóng xuống bí thất dưới đất rồi.

Hạng Chân ngẫm nghĩ một hồi, đoạn quay người phi thân trở ra, chàng nóng lòng muốn báo tin này cho người của Vô Song Phái, song điều chủ yếu là chàng có dự cảm tình hình của bọn Hắc Thủ Đảng hết sức dị thường, dường như ẩn chứa âm mưu quỷ kế to tát gì đó. Bởi một là bọn thủ lĩnh Hắc Thủ Đảng tại sao không hiện thân ra hết để ứng chiến? Tất nhiên là họ hiểu rất rõ cái lẽ đơn giản là không nên phân tán lực lượng. Hai là mặc cho Vô Song Phái tấn công ồ ạt, song cuộc chiến lại ứ đọng trong mười hai con đường dẫn lên núi, trên Bi Thạch Sơn và Vô Úy sơn trang cơ hồ không hề căng thẳng, hơn nữa việc canh phòng cũng rất hời hợt, đó không phải là tác phong của Hắc Thủ Đảng vốn rất cẩn thận nghiêm mật. Ba là người áo đỏ kia thuộc phe nhóm nào? Phải chăng Hắc Thủ Đảng đã mời được trợ thủ mai phục trong bóng tối?

Bao nghi vấn ấy cứ quay cuồng trong đầu Hạng Chân, càng nghĩ càng nhận thấy sự việc không được lạc quan. Thế là chàng phóng đi với tốc độ càng nhanh hơn.

Tung mình lên trên một mái tòa nhà đá, từ đây có thể trông thấy gian đại sảnh đèn đóm sáng choang nhưng không một bóng người kia và cánh cửa cổng đóng chặt của Vô Úy sơn trang.

Hạng Chân vừa định tung mình phóng đi thì đã nghe tiếng la hét âm ỉ nhanh chóng đến gần, kèm theo tiếng nổ rền rĩ của đạn lưu huỳnh cùng với ánh lửa và khói vàng bốc lên ngùn ngụt, thậm chí còn nghe văng vẳng tiếng quát tháo và binh khí chạm nhau chan chát.

Mới vừa rồi đâu có nghe những tiếng động ấy, hiển nhiên là phải cách khá xa, vậy sao Vô Song Phái lại nhanh chóng... không, lại dễ dàng công vào thế này? Đây hẳn có trò quái quỷ gì thế nhỉ?

Hạng Chân vội đề khí phi thân và ngoài Vô Úy sơn trang, vừa hạ xuống bờ tường chàng đã trông thấy người của Vô Song Phái đang điên cuồng xông lên, song chỉ có một số ít đảng đồ Hắc thủ cố sức chống cự và trong bóng tối, đa số đảng đồ Hắc thủ đang rút về hướng bắc.

Trong khói lửa mịt mù, Phi Dực Kim Mộc lao tới, theo sau là hơn ba mươi đệ tử Vô Song Phái áo trắng và vòng vàng nịt tóc.

Hạng Chân liền cất tiếng gọi và lướt tới, Kim Mộc mặt mày đỏ rực, trên mình bê bết máu, vị môn chủ Vệ tự môn này hơi thở có phần gấp rút, tóc tai rối bời, trên người cũng bị cháy nhám nhiều chỗ, vừa trông thấy Hạng Chân y liền hốt hoảng la to:

– Hạng lão đệ, toàn bộ lực lượng đã công lên hết rồi, tình hình bên lão đệ thế nào?

Hạng Chân mỉm cười thấp giọng:

– Kim môn chủ, các vị sao mà công lên nhanh thế?

Kim Mộc thoáng ngẩn người liền tức cười ha hả nói:

– Cũng đâu có nhanh gì, khi được tín hiệu của lão đệ mới bắt đầu mở cuộc tấn công, bọn khốn kiếp ấy chống cự rất quyết liệt, tên nào cũng ngoan cường không chịu lùi bước, chỉ mới tiến đến giữa đường mà thủ hạ của Kim môn chủ đã thiệt mất hơn hai mươi đệ tử, ngay cả Hồng Hồ Tử Đồ Phu cũng thọ thương. Nhưng có lẽ bọn họ tự biết không địch nổi, khi chúng tôi tiến lên thêm một quãng nữa, bọn họ bỗng đổ xô rút lui. Thế là chúng tôi bèn dễ dàng xông thẳng đến đây!

Thở một hơi, Kim Mộc cười nhìn cuộc chiến chung quanh, cơ hồ toàn là người của Vô Song Phái, y đắc ý vỗ tay nói:

– Hạng lão đệ, chúng ta xông thẳng vào sào huyệt của bọn họ đi!

Hạng Chân lắc đầu:

– Kim môn chủ, tại hạ thấy tình thế không ổn, nên tạm ngưng tấn công là hơn!

Kim Mộc trở to mắt sửng sốt:

– Tạm ngưng ư? Phải tốn bao công sức mới lên được đến đây, làm sao có thể bỏ qua vậy được? Mất đi chiến cơ là việc nhỏ, đâu thể bỏ gậy được nhuệ khí của chúng huynh đệ?

Hạng Chân hối hả nói:

– Kim tôn chủ, đối phương cho đến giờ, mười thủ lĩnh chỉ mới xuất hiện mấy kẻ đứng sau, các cao thủ mạnh vẫn chưa lộ mặt. Hơn nữa trong Vô Úy sơn trang vắng lặng không một bóng người và tại hạ lại còn phát hiện có người của phe nhóm khác, xem tình hình thì đó là một hiện tượng rất đáng ngờ!

Hạng Chân vội vã quét mắt nhìn quanh nói tiếp:

– Bọn họ trước thì kiên thủ, sau bỗng lại rút lui, qua đó đủ thấy nhất định là phải có kế trá gì đó!

Kim Mộc ngơ ngẩn lắng nghe, nghĩ lại nhận thấy cũng không ổn, song lúc này đã có hơn hai mươi đệ tử Vô Song Phái dưới sự lãnh đạo của một đại hán trọc đầu và to mập, tay cầm đại loan đao, dưới cầm râu đỏ xồm xoàm, mày rậm mắt to miệng rộng, hệt như hung thần ác sát, đang xông về phía cổng Vô Úy sơn trang.

Hạng Chân vội nói:

– Kim tôn chủ, hãy mau ra lệnh cho mọi người ngưng cuộc tấn công ngay đi!

Kim Mộc vội vã gật đầu, chúm môi cất tiếng huýt một hồi dài, lạnh lói và vang vọng.

Hơn hai mươi đệ tử Vô Song Phái vừa xông đến bậc cấp, nghe tiếng huýt gió liền tức lần lượt dừng lại ngay, ngơ ngác nhìn về hướng này.

Và tất cả đệ tử Vô Song Phái đang đuổi giết kẻ địch cũng nghe tiếng huýt gió thảy đều dừng tay đứng lại, song đều thắc mắc nhìn nhau, chẳng hiểu ắt giáp gì cả.

Ngay lúc đó hai bóng người phi nhanh đến, đi đầu chính là Liệt Hỏa Kim Luân Thương Tiên Thanh và theo sau là Thanh Diệp Tử La Sài.

Thương Tiên Thanh người chưa đến đã tức giận hét vang:

– Lão Kim bộ điên rồi sao mà lại hạ lệnh đình chiến trong lúc này hả?

Kim Mộc chưa kịp đáp thì Hạng Chân đã tiến tới bình thản nói:

– Thương tôn chủ, đó chính là lời đề nghị của tại hạ!

Vừa trông thấy Hạng Chân, Thương Tiên Thanh liền cố nén lửa giận, gương cười nói:

– Hạng lão đệ, có chuyện gì không ổn vậy?

Hạng Chân bèn lược thuật lại những điều vừa nói với Kim Mộc, đoạn thành khẩn nói:

– Thương tôn chủ, Hắc Thủ Đảng khét tiếng hiểm trá tàn độc, bọn họ quyết không bao giờ lùi trốn thế này, nhất định là phải có độc kế chờ tung ra, lúc này tình hình chưa rõ, nên mạo muội xông vào chỉ sợ sẽ rơi vào cạm bẫy của họ!

Thương Tiên Thanh vuốt râu không đồng ý nói:

– Phen này e không phải là như vậy! Hạng lão đệ, Thương mỗ đã từng trải qua biết bao sóng to gió cả, đối với loại trận thế này thật lão phu chẳng xem vào

đâu. Hắc Thủ Đảng bị thua mấy vố đau đớn, sớm đã vỡ mặt khiếp vía, bốn phái toàn lực tấn công, bọn họ biết rõ là chúng ta quyết giành phần thắng. Trong trận chiến vừa qua, bọn Hắc Thủ Đảng đã thương vong trầm trọng nên mới kéo nhau bỏ chạy, thời cơ thuận lợi thế này lẽ nào lại để mất đi bởi sự do dự? Hạng lão đệ, hãy tiếp tục tấn công là hơn!

Hạng Chân thâm buông tiếng thở dài trầm giọng nói:

– Thương tôn chủ, tại hạ tuổi trẻ nông cạn, tất nhiên là khó có thể sánh với tôn chủ, song đó là do bởi lòng chân thành của tại hạ, những mong tôn chủ dẫn đo cân nhắc cho thật kỹ lưỡng!

Thương Tiên Thanh cười khan:

– Lão đệ khiêm tốn quá! Ha ha vừa rồi lão phu đã quá tự cao, xin lão đệ hãy thông cảm cho lão phu tuổi đã già, chẳng nên chấp nhất làm gì...

– Tại hạ đâu dám, tôn chủ đã quá lời!

Thương Tiên Thanh ngẩng lên quan sát Vô Úy sơn trang một hồi, đoạn thấp giọng nói:

– Vậy thì lão phu hạ lệnh tấn công đây!

Phi Dực Kim Mộc có vẻ do dự nói:

– Lão Thương, Hạng lão đệ nói cũng có lý, chúng ta nên suy nghĩ kỹ lại là hơn!

Thương Tiên Thanh phật ý trừng mắt nhìn Kim Mộc lạnh lùng hỏi:

– Phân vân do dự là điều đại kỵ của binh gia! Lão Kim, nếu lão cho là không ổn, thì người của Vệ Tự môn có thể án binh bất động!

Kim Mộc tái mặt tức giận:

– Thương Tiên Thanh hai ta đều là người của Vô Song Phái, cũng từ Đại thảo nguyên đến đây, người... người nói vậy là sao hả?

Thương Tiên Thanh buông tiếng hừ hậm hực, quay phắt đi, chum môi cất lên một chuỗi dài tiếng huýt lạnh lớt và gay gắt.

Thế là tiếng la hét hăng hái và bi tráng lập tức vang rền, tất cả đệ tử Vô Song Phái ào ạt xông vào đại viện Vô Úy sơn trang.

Thương Tiên Thanh khoác tay cùng với Thanh Diệp Tử La Sài phóng đi như bay.

Phi Dực Kim Mộc buông tiếng thở dài thấp giọng nói:

– Hạng lão đệ, tính của lão Thương là vậy, rất độc đoán và cao ngạo. Ôi, cũng như lão Thương đã nói, hãy thông cảm cho y tuổi tác đã già, xin lão đệ đừng chấp.

Hạng Chân cười buồn:

– Tại hạ đã hết lòng hết dạ, biết làm sao hơn?

Ngay khi ấy tiếng kim loại ma sát vang lên, cửa cổng Vô Úy sơn trang đã mở toang, tiếng la hét vang rền, đệ tử Vô Song Phái ùa vào như thác lũ.

Phi Dực Kim Mộc cười chua chát nói:

– Hạng lão đệ, chúng ta tiến vào chứ?

Hạng Chân phi thân đi trước, trầm giọng nói:

– Sao không thể tiến vào được?

o O o